

Sygn. akt **II AKp 133/20**

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Andrzej Ziębiński

Protokolant: Agnieszka Bargiel

po rozpoznaniu w sprawie **J. K. (1) i J. K. (2)**

oskarżonych o przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i inne

wniosku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 11 września 2020 roku, sygn. akt XXI K 240/19

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 4 k.p.k.

postanawia:

uwzględnić wniosek i przedłużyć tymczasowe aresztowanie wobec oskarżonych:

1. **J. K. (1)**, syna J. i M. z domu W., urodzonego (...) w S., zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 2 października 2018 roku, sygn. akt III Kp 773/18, na okres **do dnia 22 grudnia 2020 roku, do godziny 6.02;**

2. **J. K. (2)**, syna J. i M. z domu Ł., urodzonego (...) w C., zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 2 października 2018 roku, sygn. akt III Kp 774/18, na okres **do dnia 22 grudnia 2020 roku, do godziny 6.06.**

UZASADNIENIE

W dniu 11 września 2020 roku Sąd Okręgowy w Katowicach na mocy art. 263 § 4 k.p.k. wystąpił do Sądu Apelacyjnego w Katowicach z wnioskiem o przedłużenie tymczasowego aresztowania na okres oznaczony do dnia 22 grudnia 2020 roku wobec oskarżonych J. K. (1) i J. K. (2). W uzasadnieniu wniosku Sąd Okręgowy wskazał, że po stronie oskarżonych w dalszym ciągu aktualne pozostają zarówno ogólna przesłanka stosowania środków zapobiegawczych z art. 249 § 1 k.p.k., jak i przesłanki szczególne określone w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. i art. 263 § 4 k.p.k.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Okręgowego zasługiwał na uwzględnienie.

Zaprobować należy wyrażony przez sąd meriti pogląd w zakresie występowania na kanwie niniejszej sprawy przesłanki uprawiającej do przedłużenia tymczasowego aresztowania wobec J. K. (1) i J. K. (2) w trybie ekstraordynaryjnym na okres ponad dwóch lat.

W pierwszej jednak kolejności należy wskazać na występowanie wobec oskarżonych ogólnej przesłanki procesowej, wynikającej z art. 249 § 1 k.p.k. Ze zgromadzonego dotychczas materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień współoskarżonych K. N., J. P. i W. W., zeznań świadków D. K., P. B., M. K., J. K. (3), T. M., M. M., analizy przepływów

finansowych na kontach, dokumentów w postaci faktur VAT, umów, protokołów odbioru robót, potwierżeń przelewów i innej dokumentacji wynika bowiem duży stopień prawdopodobieństwa popełnienia tak przez J. K. (1), jak i przez J. K. (2) zarzucanych im przestępstw. Równocześnie stwierdzić należy, że od daty wydania przez tutejszy Sąd postanowienia z dnia 21 lipca 2020 roku, sygn. akt II AKz 702/20, rzeczona przesłanka nie uległa deprecjacji. W ocenie Sądu Apelacyjnego koniecznym jest zabezpieczenie prawidłowego przebiegu postępowania karnego przez stosowanie środków zapobiegawczych. W postępowaniu sądowym przesłuchano dotychczas oskarżonych i jednego ze świadków, a zatem zasadnicza część postępowania dowodowego nie została jeszcze zakończona. W tych okolicznościach, uzasadnionym jest dalsze zabezpieczanie przebiegu postępowania przez stosowanie wobec oskarżonych środków zapobiegawczych.

Zaakcentować raz jeszcze należy, że sąd meriti szczegółowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego dokonywał będzie na etapie wyrokowania, jednakże na potrzeby stosowania środka zapobiegawczego wystarczającym jest ustalenie, że zebrany materiał dowodowy w dużym stopniu uprawdopodobnia popełnienie przez oskarżonych zarzucanych im czynów, a co w istocie w sprawie ma miejsce.

W tej sytuacji uprawnionym jest stwierdzenie, że ogólna podstawa do stosowania środków zapobiegawczych, o której mowa w art. 249 § 1 k.p.k. w sprawie nadal występuje.

Za dalszym stosowaniem wobec oskarżonych najsurowszego ze środków zapobiegawczych przemawiają również okoliczności, o których mowa szczególnym przepisie art. 258 § 2 k.p.k.

J. K. (1) i J. K. (2) są oskarżeni o popełnienie występku określonych w art. 258 § 3 k.k., art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 § 1 k.k., art. 299 § 1 k.k. i art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Zasadnicza część przestępstw, pod zarzutem których pozostają wymienieni, zagrożona jest karą przekraczającą 8 lat pozbawienia wolności. Mając równocześnie na uwadze okoliczności popełnienia tych czynów, wysoki stopień ich społecznej szkodliwości, działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą to oskarżeni mieli założyć i kierować, jak również wysokości wyrządzonych szkód, stwierdzić należy, że oskarżonym realnie grozi wymierzenie surowych kar pozbawienia wolności. Naprowadzone okoliczności legły z kolei u podstaw stwierdzenia, że J. K. (1) i J. K. (2), chcąc uniknąć realnie groźących im surowych kar pozbawienia wolności, mogą podjąć bezprawne działania wpływające na przebieg postępowania, w tym wpływać na depozycje współoskarżonych czy świadków. Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, groźba wymierzenia oskarżonemu surowej kary pozbawienia wolności wprost rodzi obawę utrudniania czy wręcz uniemożliwiania prowadzenia postępowania przez zagrożoną taką karą osobę, a to w celu uniknięcia tejże kary (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 roku sygn. akt I KZP 18/11).

Reasumując, w niniejszej sprawie aktualną pozostaje i szczególna podstawa do stosowania tymczasowego aresztowania, wyrażona w art. 258 § 2 k.p.k.

Sąd miał również na względzie okoliczność, że oskarżonym J. K. (1) i J. K. (2) zarzuca się założenie i kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą zajmującej się wyłudzeniem dotacji ze środków publicznych od instytucji zarządzających funduszami Unii Europejskiej, co w istocie stwarza podstawy do stwierdzenia, że wymienieni w warunkach wolnościowych mogliby wywierać wpływ na treść zeznań czy wyjaśnień innych osób, w tym wchodzących w skład tej grupy. Obawa ta nabiera szczególnego znaczenia przy uwzględnieniu okoliczności, że zasadnicza część dowodów w sprawie pochodzi z osobowych źródeł dowodowych oraz zakresu pozostałych do przeprowadzenia w postępowaniu jurysdykcyjnym dowodów. W opisanej sytuacji aktualną pozostaje zatem i kolejna, szczególna przesłanka procesowa do stosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonych J. K. (1) i J. K. (2), a to określona w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. obawa mactwa.

Powołane wyżej okoliczności, w tym rodzaj, charakter i natężenie obaw przyjętych za podstawę dalszego stosowania środka zapobiegawczego wobec obu oskarżonych, przy równoczesnym uwzględnieniu zasady ultima ratio, legły u podstaw stwierdzenia, że aktualnie jedynym środkiem, który pozwoli zabezpieczyć prawidłowy przebieg procesu

karnego przed nieuprawnionym wpływem J. K. (1) i J. K. (2) jest w istocie tymczasowe aresztowanie. Podkreślenia wymaga, że intensywność rzeczonych przesłanek szczególnych, mimo długości stosowania izolacyjnych środków zapobiegawczych wobec oskarżonych, nie uległa umniejszeniu w stopniu podważającym celowość ich dalszego stosowania.

W związku z okolicznością, że tymczasowe aresztowanie wobec oskarżonego J. K. (1) i J. K. (2) stosowane jest już przez okres ponad dwóch lat, Sąd Apelacyjny przeprowadził również kontrolę zasadności wniosku Sądu Okręgowego pod kątem wystąpienia okoliczności z art. 263 § 4 k.p.k.

Bezspornym jest, że postępowanie w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Katowicach pod sygn. akt XXI K 240/19, cechuje znaczny stopień zawilości. Wskazać należy, że akt oskarżenia w sprawie pierwotnie objął 7 oskarżonych, którym łącznie zarzucono popełnienie 19 przestępstw. Sprawa wpłynęła do Sądu Okręgowego w Katowicach z aktem oskarżenia w dniu 11 grudnia 2019 roku, a jej akta liczą obecnie 33 tomy. Sprawa prowadzona jest z należyłą dynamiką, jako priorytetowa ze względu na stosowanie wobec oskarżonych J. K. (1) i J. K. (2) tymczasowego aresztowania, przy równoczesnym uwzględnieniu ograniczeń związanych z wprowadzonym w kraju stanem epidemii. Dotychczas sąd meriti odebrał wyjaśnienia od oskarżonych i przesłuchał jednego z 53 zawnioskowanych aktem oskarżenia świadków. Stwierdzić także należy, że terminy rozprawy od czerwca 2020 roku wyznaczane są z właściwą częstotliwością i należycie obłożone, czyniąc zadość zasadom szybkości postępowania i koncentracji materiału dowodowego.

Nie stwierdzono przy tym występowania przesłanek negatywnych określonych w art. 263 § 4b k.p.k. Charakter bowiem zarzucanych oskarżonym przestępstw, sposób i okoliczności ich popełnienia oraz granice ich ustawowego zagrożenia karą, uzasadniają pogląd, że w razie uznania w postępowaniu sądowym sprawstwa i winy J. K. (1) i J. K. (2), wymienionym może zostać wymierzona surowa kara pozbawienia wolności w rozmiarze przekraczającym 5 lat pozbawienia wolności.

Dlatego też stosowanie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonych przedłużono jak w części dyspozytywnej postanowienia, uwzględniając w całości wniosek Sądu Okręgowego w Katowicach.

Równocześnie zdaniem Sądu w stosunku do oskarżonych J. K. (1) i J. K. (2) nie zachodzą okoliczności z art. 259 § 1 i 2 k.p.k. nakazujące odstąpienie od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Dlatego też orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

1. odpis postanowienia doręczyć:

- oskarżonym J. K. (1) i J. K. (2) z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia zażalenia i prokuratorowi;
- dyrektorom jednostek penitencjarnych, w której oskarżeni aktualnie przebywają;

2. kal. 7 dni bądź z wpływem.

Katowice, dnia 22 września 2020 roku.